

П. Ламброзова

Приказка за дъжда

Имало някога едно много добро момче, което наричали Дъждецъ. Майка му била госпожа Облакъ, вуйчо му господинъ Вѣтръ, чичо му Вихъръ, а дѣдо му и баба му се наричали Порой и Буря. Както сами разбирате, това е било твърде прочуто семейство и при това много старо, като свѣтътъ; така че, трѣбва да се отнасяме къмъ него съ голѣма почитъ.

Тѣй като Дъждецъ било единственото дете отъ семейството, той билъ много галенъ — и, както това се случва съ много деца, не слушалъ съветитѣ на по-старитѣ.

Отъ другата страна на небето живѣлъ царъ Слънце съ децата си, които били доста много. Наричали се: Златна свѣтлина, Слънчевъ лжчъ, Топлина, Слънчева милувка, Слънчево петно...

Въ единъ прекрасенъ априлски день Златната свѣтлина, Слънчевиятъ лжчъ, Топлина и Милувка слѣзли отъ своята кжща, за да направятъ празникъ — Пролѣтъ. Всички — възрастнитѣ хора, децата, птицитѣ и другитѣ животни — се веселили този день. Децата на Слънцето се гонѣли едно друго, танцували, хлѣзгали се между листата, покривали съ петна кората на дърветата, тичали изъ пжтекитѣ, препускали по ливадитѣ: игликитѣ станали златни, ржжъта — изумрудно-зелена, а